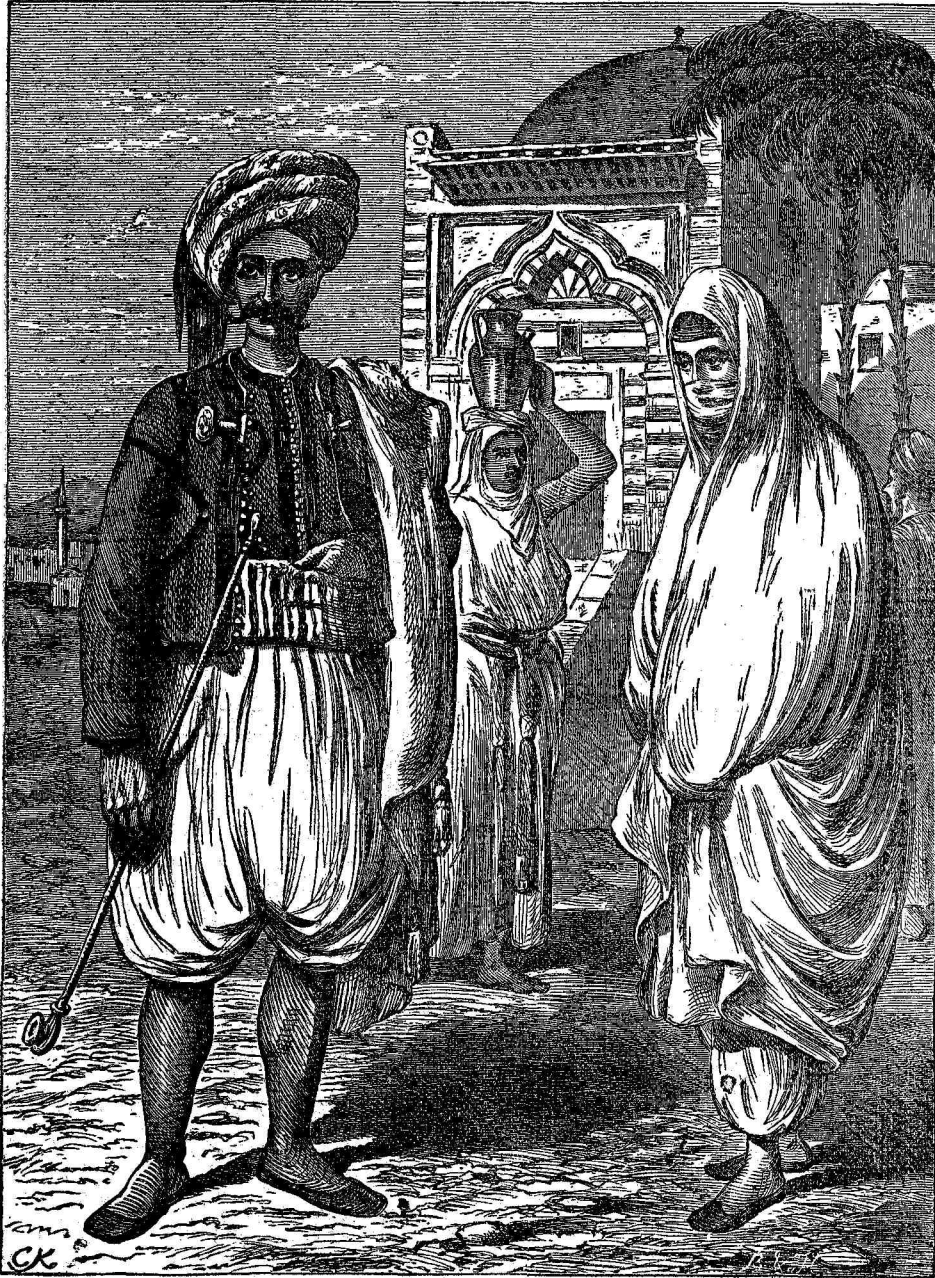

Διαβάστε τὸ Εὐαγγέλιο κ' αὐτὰ ποῦ λέγω τώρα,
 Ἐκεῖ θὰ δῆτε μιὰ φορὰ 'στοῦ Πλάστη τὸ βιβλίο,
 Ὅτι καθ' ἑνα εἶναι ἕτοιμος νὰ ἦναι πᾶσα ὥρα,
 Γιατί κ' ἔμεις προσμένομε τὸν ἴδιο τὸν Νυμφίον·
 Αὐτὰ, παιδιὰ μου μοναχὰ τὰ λόγια μου σημαίνουν,
 Χαρὰ σ' ἐκείνους ποῦ ἕτοιμοι τὴν ὥρα αὐτὴ προσμένουν.

— Ν. ΙΓΓΑΕΣΗΣ

κοῦσι τὰ ὄρη οἱ δεῦτεροι τὰς πόλεις καὶ οἱ τρίτοι
 τοὺς ἀγρούς.

Ἡ πόλις τοῦ Ἀλγερίου κατοικουμένη ὑπὸ 70,000
 ψυχῶν εἶναι ἀληθὴς Βαβὲλ διότι εὕρισκε τις ἐκεῖ
 παντὸς γένους καὶ πάσης φυλῆς ἀνθρώπους. Οἱ μω-
 μεθανοὶ ἐν τούτοις εἶναι πολυπληθέστεροι καὶ συνε-

Ἀλγερίνοι.

ΑΛΓΕΡΙΑ

Ἡ Ἀλγερία κειμένη εἰς τὰ Βόρεια τῆς Ἀφρικῆς
 κατοικεῖται ὑπὸ τριῶν φυλῶν, τῶν Καβύλων τῶν
 Μαύρων καὶ τῶν Ἀράβων ὧν οἱ μὲν πρῶτοι κατοί-

χέστατα ἀπαντᾷ τις ἀνά τοὺς ὁδοὺς νεαρῶν γυναῖκα
 ἐνδεδυμένην κατὰ τὸν τελευταῖον Παρισινὸν συρμόν
 φάντασμα λευκὸν οὐτινος οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ μόνον
 ὑπεξερχομένοι διαφανοῦς καλύμματος προδίδουσι ὠ-
 ραίαν μαύρην.

Αἱ θρησκευτικαὶ συνήθειαι τῶν μωαμεθανῶν τέλονται ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐμποδίου ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν πεντάκις τῆς ἡμέρας ὁ μ ο υ ε τ ζ ἡ καλεῖ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τῆς ἀκρας τοῦ μιναρῆ καὶ πεντάκις τῆς ἡμέρας βλέπει τις ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιέρχον θάμα· τοὺς κατακειμένους κατὰ γῆς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους νομίζεις, ἔνεκα τῆς μεγάλης ἀναπτύξεως τῶν μύων ἀραβας καὶ Καθύλους νὰ ἐγείρωται μετὰ προθυμίας ὅπως καθαρισθῶσι καὶ τρέξωσι εἰς τὰ τζαμίια των.

Ἡ μεγαλειτέρα διασκέδασις τῶν κατοίκων εἶναι ἡ θῆρα τῆς στρουθοκαμήλου ἧς μόνον τὸ κρέας τοῦ στήθους τρώγουσι· εἶναι, λέγουσι, ἄξιον νὰ καθέξῃ τιμητικὴν θέσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης βασιλέων. Τὰ πτερά αὐτῆς εἶναι ἀκριβώτατα πολλακίς δὲ οἱ ἐγγύριοι ἀνταλάσσουν αὐτὰ ἀντὶ σίτου.

Ἡ Ἀλγερία ἄλλοτε φωλεὰ πειρατῶν εἶναι ἀπὸ τινος ἀποικία Γαλλικὴ.

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΝ Ω: ΕΚΛΗΘΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ ΜΕΝΕΤΩ

[Διήγημα].

Ἄρχων τις καθ' ὑπερβολὴν ἰδιότροπος, βλέπων ὅτι οἱ ὑπρέται του δὲν ὑπηρετοῦν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν του, καὶ νομίζων ὅτι οὐδεὶς ἦτο ἀρμόδιος εἰς τὴν θέσιν ἣν κατεῖχεν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὰς τινὰς καὶ ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην τὴν θέσιν, ἣν ἑκάστος ὄφειλε νὰ καθέξῃ.

Ἡμέραν τινα καλέσας πάντας αὐτοῦ τοὺς ὑπρέτας, ἀπὸ τοῦ γραμματέως μέχρι τοῦ θυρωροῦ, τοὺς ὠμίλησεν ὡς ἀκολούθως.

«Ἡ ὑπηρεσία μου ἐκτελεῖται κάμιστα· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀποπέμψω, ἰδοὺ τί σὰς προτείνω νὰ κάμῃτε, ἐὰν ἦσθε εὐχαριστημένοι νὰ διαμείνητε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μου· ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς οἰκίας μου θέλω καταγράψαι χωριστὰ ἐπὶ τσεμαχίων χάρτου διπλωμένων, ἅτινα θέλω θέσει ἐντὸς πύλου τινος· ἑκάστος ἐξ ὑμῶν θέλει λάβει κατὰ τύχην ἓν ἐκ τῶν χαρτίων, καὶ θέλει ἀναλάβει τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν ἡ τύχη θέλει τὸν θέσει».

Οὗτοι διὰ νὰ μὴ ἀπολέσωσι τὰς θέσεις των ἐπρότιμησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἀλλόκοτον τοῦ κυρίου αὐτῶν θέλησιν, βέβαιοι ὄντες ὅτι ὁ νέος οὗτος παραλογισμὸς θέλει παρέλθει ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν. Ἡ τύχη μετετόπισεν ὅλους τοὺς ὑπρέτας· ὁ θαλαμηπόλος ἔγεινε ἡνίοχος, ὁ γραμματεὺς μάγειρος, ὁ ἡνίοχος θαλαμηπόλος, ὁ μάγειρος θυρωρὸς καὶ ὁ θυρωρὸς ἠξιώθη τῆς θέσεως τοῦ γραμματέως· μόνος ὁ συνοδεύων τὸν ἄρχοντα ὑπρέτης ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ ἄρχων χαίρων δι' αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ἣν ἐθεώρει ὡς λίαν πνευματώδη, ἠθέλησεν ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας νὰ ἴδῃ πάντας αὐτοῦ τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὰς νέας αὐτῶν θέσεις.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐνεδύθη τὸ πλατὺ τοῦ ἡνίοχου ἔνδυμα.

Ὁ ἡνίοχος ἔκρυψε τὴν ὑπερμεγέθη αὐτοῦ κοιλίαν ὑπὸ τὸν κορμὸν τοῦ θαλαμηπόλου ἱματισμόν.

Ὁ θυρωρὸς ἐνεδύθη τὸ μέλαν τοῦ γραμματέως ἔνδυμα, τὸ ὅποσον ἔδωκε πλειάτερον χρωματισμὸν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ δὲ ἀκόλουθος θεράπων, ἵνα φανῇ καὶ αὐτὸς ὅτι ἤλλαξεν ὀλίγον, ἐνεδύθη τὰ εορτάσιμα αὐτοῦ ἐνδύματα.

Ἀφοῦ ἠτοιμάσθησαν πάντες ἕκαστος ἤρχισε τὴν ἐργασίαν, καὶ ὁ ἄρχων διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἱκανότητα τῶν νέων ὑπαλλήλων, ἐζήτησε πρῶτον νὰ ἐνδυθῇ, ἀλλ' ὁ νέος αὐτοῦ θαλαμηπόλος συνειθισμένος νὰ κτενίζῃ τὰς τρίχας τῶν ἵππων, ἐκόσμησε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄρχοντος με πλεξίδας χονδροειδεστάτας· καὶ μᾶλλον ἀρμόδιος εἰς τὸ νὰ περιποιῆται ζῶα ἢ ἀνθρώπους, ὑπῆρέτησε τοσοῦτω κακῶς τὸν κύριόν του, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ ἐνδυθῇ μόνος.

Ἀφοῦ ἐνεδύθη ὁ ἄρχων, διέταξε νὰ ἐτοιμάσωσι τὴν ἀμαξάν διὰ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ὁ νέος αὐτοῦ ἡνίοχος ἀμαθῆς εἰς τὸ συσκευάζειν ἵππους, ἠνάγκασε τὸν κύριον νὰ περιμείνῃ δύο ὥρας.

Τέλος πάντων ὁ αὐθέντης ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ. . . Μόλις προεχώρησαν πεντήκοντα βήματα, ὁ νέος ἡνίοχος μὴ γινώσκων νὰ ὀδηγήσῃ ἵππους ἀνατρέπει τὴν ἀμαξάν ἐν τῷ μέσῳ ῥυακὸς τινος.

Ὁ κύριος ὅλος λασπωμένος ἀρχίζει νὰ βλασφημῇ τὸν ἀνάξιον ἡνίοχον καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Κρούει τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ νέος θυρωρὸς ἀσυνείθιστος ν' ἀκούῃ τὸν κρότον τοῦ ῥόπτρου, δὲν ἀνοίγει, ὁ αὐθέντης περιμένει μ' ὄλην τὴν ῥαγδαίαν βροχὴν ἐπὶ ἐν ὄλον τέταρτον τῆς ὥρας μέχρις ὅτου ὁ πολλακίς ἐπαναληφθεὶς κρότος ἔλαμψε ἐπὶ τέλους τὸν μάγειρον νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἐξετέλει τὰ χρέη τοῦ θυρωροῦ. Τέλος ὁ κύριος εἰσέρχεται ἀπειλῶν πάντας αὐτοῦ τοὺς ὑπρέτας· μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον· Ὁ νέος γραμματεὺς εὐρίσκεται εἰς τὴν θέσιν του, περιμένων τὸν κύριον, ὅστις τὸν ἐρωτᾷ ἂν γνωρίζῃ νὰ γράφῃ.

— Πολὺ καλὰ γράφω, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς, πέρασα ὄλον τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν σχολεῖον, ἐπῆγα καὶ εἰς τὸ ἑλληνικόν, ἀλλὰ δὲν ἐκάθησα.

— Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ θὰ σὲ ὑπαγορεύω καὶ σὺ θὰ γράφῃς. Γράψε,

«Κύριε Νικόλαε»,

«Λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀπαντήσω . . . » (θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του). Ἄ! ναί, «εἰς τὴν φιλικὴν σὰς ἐπιστολήν».

— Οὐ! στάσου νὰ ἐνθυμηθῶ. — Γράψε,

«τὴν ὁποίαν ἔλαβον . . . »

— Οὐ! πότε τὴν ἔλαβον . . . ἄ! χθὲς ὄχι, προχθὲς . . . ὄχι ἀντιπροχθὲς, ναί

Ἄντιπροχθὲς. Εἰς αὐτὴν μοὶ ἐγράφατε . . . ὅτι . . . » ἄ! ναί. Ἄ! ὅτι μὲ ἐπιθυμήσατε πολὺ καὶ ὅτι